

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: E. S., bytem X
zastoupen daňovým poradcem Ing. Ladislavem Kubickou, sídlem
Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, sídlem Masarykova 427/31, 602 00
Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778, se:

- v rozsahu, v němž jím byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465576/17/2401-50522-404863, v částech výroku znějících: „Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁT PĚT Kč.“ a „vč. zákonného penále podle §

251 odst. 1 daňového řádu,“,

a

- v rozsahu, v němž jím byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465693/17/2401-50522-404863, v částech výroku znějících: „*Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁT PĚT Kč.*“ a „*vč. zákonného penále podle § 251 odst. 1 daňového řádu,*“,

z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Ve zbytku se žaloby z a m í t a j í.

III. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobci náklady řízení ve výši 24 632 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Ing. Ladislava Kubici, daňového poradce.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778, žalovaný zamítl žalobcova odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň silniční vydaným Finančním úřadem pro Karlovarský kraj dne 11. 4. 2017 pod č.j. 465576/17/2401-50522-404863 a pod č.j. 465693/17/2401-50522-404863 a tyto dodatečné platební výměry potvrdil.
2. Dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465576/17/2401-50522-404863, Finanční úřad pro Karlovarský kraj doměřil žalobci daň silniční za zdaňovací období roku 2014 ve výši 14 925 Kč a současně stanovil žalobci povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 2 985 Kč.
3. Dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465693/17/2401-50522-404863, Finanční úřad pro Karlovarský kraj doměřil žalobci daň silniční za zdaňovací období roku 2015 ve výši 14 925 Kč a současně stanovil žalobci povinnost uhradit penále z částky doměřené daně ve výši 2 985 Kč.
4. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) bylo brojeno dvěma žalobami. Do datové schránky Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) byla dne 27. 8. 2018 v 21:20:40 s pořadovým číslem 83060/2018 dodána žaloba, která byla zapsána pod sp.zn. 30 Af 43/2018, a dne 27. 8. 2018 v 21:21:22 s pořadovým číslem 83062/2018 dodána žaloba, která byla zapsána pod sp.zn. 30 Af 44/2018. Jak v žalobě zapsané pod sp.zn. 30 Af 43/2018, tak v žalobě zapsané pod sp.zn. 30Af 44/2018 žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci

žalovanému k dalšímu řízení.

5. Výše uvedené žaloby se od sebe liší tím, že žaloba sp.zn. 30 Af 43/2018 je vztažena ke zdaňovacímu období roku 2014 a žaloba sp.zn. 30 Af 44/2018 ke zdaňovacímu období roku 2015. Ve všem ostatním (s výjimkou variabilního symbolu, pod nímž byl uhrazen soudní poplatek), tj. zejména co do žalobních bodů a návrhu rozsudečného výroku, jsou žaloba zapsaná pod sp.zn. 30 Af 43/2018 a žaloba zapsaná pod sp.zn. 30 Af 44/2018 identické.
6. Usnesení soudu ze dne 3. 9. 2018, č.j. 30 Af 44/2018-12, byla žaloba vedená pod sp.zn. 30 Af 44/2018 spojena ke společnému projednání s žalobou vedenou pod sp.zn. 30 Af 43/2018 s tím, že tyto věci budou nadále vedeny pod sp.zn. 30 Af 43/2018.

II.

Žaloby

7. Žalobce uvedl, že u něj proběhla daňová kontrola k ověření správnosti silniční daně za období roku 2014, resp. 2015. Následně byla doměřena daň, a to - dle názoru žalobce - v rozporu se zákonem. Konkrétněji k tomu žalobce uvedl následující:
8. Daňová kontrola byla zahájena i přes to, že žalovaný měl nejdříve vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání, jestliže mu byly známy již předem některé skutečnosti, které svědčily o nesprávné daňové povinnosti na základě ryze formálních položek.
9. Žalovaný podrobil dani tzv. přípojně vozidlo – sklápěčkový přívěs SPZ X. Žalobce v průběhu kontroly tvrdil, že toto vozidlo podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojně vozidla za traktor, a tudíž nemůže být podrobena dani. Dále uvedl a důkazně doložil, že toto vozidlo není k podnikatelské činnosti v rámci hospodářického rolníka využíváno, případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok, jak zcela v rozporu s realitou tvrdí žalovaný. Doložením tvrzení, že vozidlo je odstaveno ve vzrostlé trávě, a sdělením, že toto vozidlo není užito tak, aby mohlo podléhat silniční dani, přešlo důkazní břemeno na žalovaného. Ten tvrzení žalobce nijak nezpochybnil, nevyvrátil a bez dalšího uzavřel daňovou kontrolu s tím, že toto vozidlo silniční dani podléhá. Dovozování, že nepoužívané vozidlo musí mít SPZ deponované, aby splnilo „vyřazení z provozu“, je u fyzické osoby výkladem nad rámec zákona. Zákon č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o dani silniční“), jednoznačně hovoří v § 9 odst. b) o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající, nevyužívají k podnikatelské činnosti. U přívěsu určeného toliko k přepravě rostlinných stvolů je minimálně zřejmé, že v době vegetačního klidu k takové přepravě ani docházet nemůže. Žalobce zopakoval, že doložil své tvrzení, že přívěs stál ve vzrostlé trávě beze stop pohybu, např. kolejí vytlačených jízdou.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádření k žalobám nejprve shrnul skutkový stav věci, vymezil předmět sporu a žalobní námitky a poté uvedl, že nesouhlasí s právním názorem žalobce, veškeré námitky žalobce považuje za nedůvodné, a proto podává níže uvedené vyjádření a současně odkazuje v podrobnostech na napadené rozhodnutí s tím,

aby soud přihlédl k odůvodnění tohoto rozhodnutí jako k součásti vyjádření žalovaného k žalobám, a na správní spis.

11. K námitce nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání žalovaný konstatoval, že je zcela totožná jako námitka odvolací a že se jejím vypořádáním zabýval v bodě [37] napadeného rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, žalovaný se neztotožňuje s úvahou žalobce, že správce daně měl vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového tvrzení. S odkazem na obsah spisového materiálu žalovaný uvádí, že není zjevné, že by měl správce daně v okamžiku zahájení daňové kontroly k dispozici jakékoliv konkrétní skutečnosti, resp. důkazy, na základě kterých by bylo možno důvodně předpokládat, že bude daň doměřena. Z průběhu daňové kontroly je patrné, že správce daně veškeré údaje z vyhledávací činnosti prověřoval v součinnosti s žalobcem až v průběhu daňové kontroly. Žalovaný uvádí, že z formulace § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), který stanovuje, že správce daně „*může*“ daňový subjekt vyzvat k podání dodatečného přiznání, vyplývá, že závěr o tom, zda byly naplněny podmínky pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu, je výsledkem správní úvahy správce daně. Výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu musí splňovat náležitosti rozhodnutí dle § 102 odst. 2 daňového řádu, tzn., že musí obsahovat mj. přezkoumatelné odůvodnění. Ke zde uvedenému žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, sp.zn. 45 Af 25/2012, dle kterého se „*postup podle § 145 odst. 2 daňového řádu uplatní pouze v situacích, kdy správce daně může důvodně předpokládat, že podáním dodatečného daňového přiznání v rozsahu nových skutečností a důkazů známých správci daně (a tedy označených ve výzvě) dojde k doměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu, tedy ve výši, která se nebude odchylovat od daně dodatečně tvrzené. V případě potřeby širšího prověření správnosti původně přiznané daně v rámci daňové kontroly by však předchozí výzva dle § 145 odst. 2 daňového řádu byla neúčelná a nevhodná*“. Pro úplnost žalovaný odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, sp.zn. 1 Afs 183/2014 a tuto citaci: „*Správce daně proto nemůže výzvu vydávat libovolně bez jakéhokoliv důvodu, aby pouze formálně prodloužil lhůtu, v níž je oprávněn prověřovat daňovou povinnost. Pro prodloužení lhůty pro stanovení daně musí mít správce daně věcné, nikoliv jen formální důvody. Ve výzvě proto musí objasnit důvody, na základě nichž mu vzniklo důvodné podezření, že dojde k doměření daně (požadavek na řádné odůvodnění vyplývá také z § 102 odst. 2 daňového řádu, neboť výzva podle § 145 odst. 2 citovaného zákona je rozhodnutím, k požadavkům na náležitosti výzvy viz např. rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015-21). Jen v takovém případě může daňový subjekt na výzvu náležitě reagovat a případné podezření správce daně buď potvrdit, nebo vyvrátit*“. Dle názoru žalovaného tak v uvedeném případě nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 143 odst. 3 daňového řádu věty druhé, ve spojení s § 145 odst. 2 daňového řádu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by správce daně v okamžiku zahájení daňové kontroly znal jakékoliv konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné důvodně předpokládat, že daň bude doměřena. Žalovaný má za to, že jeho postup je plně v souladu i s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který navázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 1 Afs 183/2014-55. Žalobní námitka je nedůvodná.
12. K námitce chybného podrobení vozidla dani silniční žalovaný předně konstatuje, že i tato byla vypořádána v napadeném rozhodnutí v bodech [20], [25] a [26]. Z technického průkazu série AH č. X vozidla registrační značky X, který byl předložen žalobcem v

průběhu daňové kontroly, bylo správcem daně zjištěno, že se jedná o sklápěcí přívěs o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 8 tun. Tuto skutečnost dokládá a potvrzuje i zjištění z Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, a též z údajů registru silničních vozidel dostupných správci daně ve smyslu § 58 daňového řádu, že se jedná o přívěs nákladní sklápěčkový kategorie O3. Správcem daně bylo dále zjištěno, že předmětné vozidlo nebylo v průběhu řešených zdaňovacích období dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel. Na základě výše uvedeného žalovaný poukazuje na § 2 odst. 3 zákona o dani silniční, které uvádí, že *předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice*. Žalovaný k odkazu žalobce na „§ 9 odst. b) o snížení daně o 100 % u fyzických osob, pokud vozidlo jinak dani podléhající, nevyužívají k podnikatelské činnosti“ sděluje, že prvotně uvede na pravou míru správné ustanovení a tím je § 6 odst. 9 zákona o dani silniční. Žalovaný je přesvědčen, že se dostatečně podrobně s touto námitkou vypořádal, jelikož je totožná jako námitka odvolací, a to v bodech [30] až [35] napadeného rozhodnutí. Své závěry, dle nichž nelze uvažovat o aplikaci snížení sazby daně dle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, žalovaný dostatečným způsobem zdůvodnil a opřel o konstantní judikaturu. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na judikaturu, která je k řešenému případu přílehlavá. V usnesení ze dne 24. 2. 2015, sp.zn. I. ÚS 4022/14, je vyjádřen závěr Ústavního soudu ve věci ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp.zn. 9 Afs 128/2014, že předmětem daně může být i vozidlo fakticky neprovozované. Dále Ústavní soud v rámci citovaného rozsudku konstatoval, že „z judikatury správních soudů jasně plyne, že daň silniční je daň majetková zatěžující poplatníky daně bez ohledu na intenzitu užívání pozemních komunikací (k tomu srov. již krajským soudem citovaný rozsudek NSS č.j. 2 Afs 101/2005-39 ze dne 18. 5. 2006, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, včetně tam citované odborné literatury)“, a k diskutované problematice uzavřel, že „protože Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým docílit zániku daňové povinnosti při neprovozování vymezených nákladních vozidel (dočasným vyřazením z registru vozidel), Ústavní soud neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti“. V této souvislosti nelze přehlédnout též právní názor Nejvyššího správního soudu v rámci rozsudku ze dne 25. 11. 2015, sp.zn. 2 Afs 242/2015, kde Nejvyšší správní soud stěžovatele upozornil, že „pro stanovení daňové povinnosti pro vozidla uvedená v § 2 odst. 1 věta druhá zákona o dani silniční je rozhodující pouze povolená hmotnost vozidla a stát jeho registrace, nikoli to, že daňový subjekt toto vozidlo v průběhu zdaňovacího období fakticky neprovozuje“. S odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu žalovanému nezbyvá než konstatovat, že uvedená žalobní námitka je nedůvodná. Dle názoru žalovaného, nemůže obstát tvrzení žalobce, že uvedené vozidlo není předmětem daně silniční, protože se nejedná o vozidlo využívané k podnikatelské činnosti hospodářského rolníka, „případně jen velmi ojediněle a nikoliv po celý rok“, stejně jako tvrzení, že vozidlo bylo odstaveno ve vzrostlé trávě „bez stop pohybu“. Protikladné je i další tvrzení žalobce, že se jedná o přívěs určený toliko k přepravě rostlinných stvolů a k přepravě tedy nemůže docházet v době vegetačního klidu. „Z výkladu e ratione legis a výkladu z judikatury k diskutovanému ustanovení § 6 odst. 9 zákona o dani silniční (blíže odst. [35] žalobou napadeného rozhodnutí) totiž vyplývá zcela jednoznačný požadavek zákonodárce pro možnost aplikace takového snížení sazby daně, a tím je vyloučení jakékoliv spojitosti vozidla s podnikáním“. Na základě zjištěných skutečností žalovanému vyplývá jednoznačná souvislost tohoto vozidla s podnikatelskou činností žalobce.

13. Ostatní v žalobách namítané skutečnosti nejsou, dle názoru žalovaného i s ohledem na výše uvedené vyjádření, právně relevantní.
14. Závěrem žalovaný uvedl, že z obsahu postupovaného spisového materiálu a shora učiněného vyjádření k jednotlivým námitkám žalobce je plně seznatelné, že žalovaný ve své rozhodovací činnosti přihlédl ke všem okolnostem přezkoumávané situace, jež nalézají oporu ve spisovém materiálu, a k těmto zaujal jasné, srozumitelné a plně přezkoumatelné stanovisko, které konvenuje relevantní právní úpravě. Žalovaný proto neshledává jako důvodné zrušit napadené rozhodnutí, jak požaduje žalobce. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné.

IV.

Replika žalobce

15. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že žalovaný nevedl žádné relevantní řízení nad rámec jemu na začátku zřejmých skutečností – viz spis, stav na počátku řízení, výpisy z evidence motorových vozidel. V průběhu řízení nebyly zjišťovány žádné další důkazní prostředky, nebyly vyhodnocovány - což je také patrné z výsledku kontrolního zjištění. Je tedy zřejmé, že postupem daňové kontroly a následného nezákonného doměrku byla navýšena sankce pro žalobce ve výši penále 20 %. Celé jednání je tedy v rozporu se základními zásadami daňového řádu, tedy volby prostředků, které nejméně zatíží žalobce, v tomto případě nadbytečnou sankcí.
16. Dle žalobce je u valníku zřejmé, že vozidlo by mělo být od daně osvobozeno ze dvou důvodů. Jednak není předmětem daně podle stavu a upotřebitelnosti vozidla. Zadruhé nebylo využíváno k podnikatelské činnosti – kde převládá chov hovězího dobytka volným způsobem v ohradách a výběžích. Silniční dani není podrobena vlastnictví motorového nebo přípojného vozidla předmětné kategorie, ale pouze, jde-li o užití vozidla k dosažení zdanitelných příjmů, k čemuž však v kontrolovaném období nedošlo a přívěs byl jako neupotřebitelný odstaven, což žalobce doložil, a je tedy toliko soukromým majetkem.

V.

Vyjádření účastníků při jednání dne 13. 7. 2020

17. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

18. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 13. 7. 2020, č.j. 30 Af 43/2018-68, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
19. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 10. 2. 2021, č.j. 10 Afs 333/2020-31, zrušil shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

VII.

20. Žalovaný v reakci na shora označený zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu a zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č.j. 2 Afs 374/2019-50,

vydaný v rámci obdobné věci stejného žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 57 Af 20/2018, doplnil své vyjádření k žalobám a modifikoval návrh výroku rozsudku, a to následovně.

21. Žalovaný nejprve připomněl, že Nejvyšším správním soudem byla v bodě [14] rozsudku ze dne 10. 2. 2021, č.j. 10 Afs 333/2020-31, odkazem na bod [25] rozsudku ze dne 17. 12. 2020, č.j. 2 Afs 374/2019-50, shledána dílčí vada řízení spočívající v zahájení daňové kontroly bez předchozího učinění výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu. Jak vyplývá např. z bodů [28] a [29] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č.j. 9 Afs 364/2018-76, publ. pod č. 3888/2019 Sb. NSS, jestliže správce daně nevyzval daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení podle § 145 odst. 2 daňového řádu, nezpůsobuje toto procesní pochybení samo o sobě nezákonnost vlastního doměření daně, jelikož jeho dopady směřují toliko do otázky penále, kteréžto by v případě vydání příslušné výzvy a dodání dodatečného daňového přiznání nemuselo být vůbec předepsáno (viz dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018, č.j. 6 Afs 61/2018-30, body [14] a [15] či ze dne 31. 10. 2018, č.j. 6 Afs 386/2017-56, bod [29]). Ostatně i pokud by snad předmětná výzva správcem daně učiněna byla a žalobce by podal dodatečné daňové tvrzení, v jehož rámci by zohlednil i sporné vozidlo, došlo by ve výsledku k doměření daně silniční ve stejné výši, jaká byla stanovena v dodatečných platebních výměrech ve znění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č.j. 10 Afs 268/2019-53, publ. pod č. 4005/2020 Sb. NSS, bod [16]); obdobného výsledku by nepochybně bylo dosaženo v případě zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož v následujícím ve věci vydaném odvolacím rozhodnutí by byla daň silniční doměřena v totožné výši a toto by pouze postrádalo výrok upouštějící od předepsání penále [obdobně jako tomu bylo v případě rozhodnutí žalovaného 8. 2. 2021, č.j. 4838/21/5200-10423-705778 (= nové rozhodnutí žalovaného vydané v rámci řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 57 Af 20/2018 k uspokojení žalobce, k němuž ale žalobce uvedl, že se jím necítí být uspokojen a žádá projednání věci, pozn. soudu)]. S ohledem na shora předestřené tedy žalovaný konstatuje, že ve věci shledané pochybení nezakládá nezákonnost dodatečných platebních výměrů a napadeného rozhodnutí jako celku (včetně vlastního doměření daně), nýbrž dopadá toliko na ty pasáže výrokové části dodatečných platebních výměrů a napadeného rozhodnutí, jimiž bylo žalobci za příslušná zdaňovací období předepsáno penále.
22. Dle žalovaného je dále na místě zvážit, zda je pro shledanou dílčí procesní vadu nezbytné přistoupit ke kasaci celého napadeného rozhodnutí. V tomto směru žalovaný nejprve poukazuje na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č.j. 6 As 63/2016-40 (přehledně shrnutý v právní větě k tomuto rozsudku vytvořené), dle něž je nepřezkoumatelným rozsudek, jímž soud zruší rozhodnutí žalovaného jako celek, ačkoliv shledá důvodnou pouze jedinou žalobní námitku týkající se části výroku rozhodnutí žalovaného, a přitom nijak neodůvodní, proč nebylo možné oddělit a zrušit pouze odpovídající část výroku správního rozhodnutí (tuto vadu je pak nutno zkoumat z úřední povinnosti). Tento právní názor je pak v praxi obecně aplikován nejen správními soudy prvního stupně (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2017, č.j. 5 A 31/2011-157), ale především samotným Nejvyšším správním soudem (viz např. rozsudek ze dne 30. 1. 2019, č.j. 2 Ads 30/2018-39, bod [13]). Dále žalovaný podotýká, že kořeny tohoto přístupu, jakkoliv svázané se zásadou dispoziční, lze spatřovat již např. v rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č.j. 2 As 45/2008-60, v němž bylo konstatováno, že nedomáhá-li se žalobce přezkumu celého správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí, avšak pouze za situace, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2018, č.j. 4 Afs 228/2017-31). Předestřený právní názor, umožňující částečné zrušení výroku správní žalobou napadeného rozhodnutí, je v praxi aplikován rovněž v případech rozhodnutí o stanovení daně, v kterémžto směru žalovaný odkazuje např. na Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č.j. 30 Af 55/2016-143. V této věci se Krajský soud v Brně zabýval v relevantním směru totožnou situací, jaká panuje v nyní řešené věci, když sice konstatoval zákonnost konkrétního přezkoumávaného rozhodnutí co do doměřené daně, nicméně současně shledal dílčí procesní nezákonnost spočívající v zahájení daňové kontroly bez předchozího učinění výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu, dopadající toliko do části výroku, jímž došlo k předepsání penále z doměřené daně. Konkrétně v bodě 31. tohoto rozsudku Krajský soud v Brně, odkazující rovněž na prejudikaturu shora předestřenou, konstatoval, že výrok přezkoumávaného odvolacího rozhodnutí a výrok jím změněného dodatečného platebního výměru jsou výroky dělitelné, pročez přistoupil ke zrušení přezkoumávaného odvolacího rozhodnutí a jím změněného dodatečného platebního výměru toliko v rozsahu, v němž byla jimi příslušnému daňovému subjektu uložena povinnost zaplatit penále, a ve zbytku podanou žalobu zamítl. Překážkou vydání částečně zrušujícího rozsudku v shora uvedeném smyslu pak v souladu s rozhodovací správnicí soudů není ani formální jednotnost (bezvýhradně) potvrzujícího výroku odvolacího rozhodnutí. K tomu žalovaný nejprve zmiňuje již rozsudek ze dne 30. 7. 2008, č.j. 2 As 45/2008-60, v jehož rámci Nejvyššího správní soud uvedl, že „[v] případě, že ve formálně jednotném rozhodnutí správního orgánu je obsaženo více materiálních rozhodnutí, je třeba provést test jejich oddělitelnosti a rozhodnout, zda tato rozhodnutí jsou vůči sobě v závislém vztahu nebo zda jsou (mohou být) na sobě zcela nezávislá. Jinak řečeno, zda oddělením jedné části rozhodnutí od zbytku rozhodnutí (oddělení jednoho materiálního rozhodnutí od druhého, popř. ostatních materiálních rozhodnutí) se nestane rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou.“. Dále je nutno odkázat na bod [13] usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2018, č.j. 5 Afs 83/2017-103, v němž bylo konstatováno, že „[n]ení a priori vyloučeno, aby soudy ve správním soudnictví zrušily toliko některý z výroků napadeného rozhodnutí, popř. část některého z výroků. Dělitelnost výroku napadeného rozhodnutí však závisí nejen na výroku samém, ale také na oddělitelnosti posouzení skutkových a právních otázek, tedy na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k výroku.“. Dále lze v tomto směru příkladmo poukázat na citovaný právní názor aprobuující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č.j. 4 Afs 366/2019-51, bod [42], či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č.j. 43 Af 37/2018-87, bod 98., v kterýchžto případech bylo správními soudy přistoupeno ke zrušení formálně jednotného výroku odvolacího rozhodnutí (formulovaného obdobně jako výrok napadeného rozhodnutí – viz níže) toliko v části, která se materiálně vztahovala k některým z tímto odvolacím rozhodnutím potvrzených rozhodnutí orgánu prvního stupně; ve zbytku pak bylo přistoupeno k zamítnutí podaných žalob.

23. Žalovaný tedy, shrnující doposud shora uvedené, obecně konstatoval, že pokud byla v daňovém řízení, jež předcházelo vydání rozhodnutí jsoucího předmětem přezkumu v

soudním řízení správním, shledána procesní vada, zakládající nezákonnost předsání penále, avšak zároveň nebyly identifikovány žádné nezákonnosti či vady, které by se dotýkaly zákonnosti samotného doměření daně, které k souběžnému předpisu penále vedlo, není dána překážka, aby byla v soudním řízení správním zrušena toliko dílčí (vadná) část výroku o penále, za současného zachování části výroku o doměření daně. Tento závěr je nutno aplikovat také na stav panující v nyní řešené věci, v níž byla Nejvyšším správním soudem shledána vada řízení způsobující nezákonnost pouze výroku o penále (viz body [2] a [6] tohoto podání). Pro tuto dílčí nezákonnost dopadající toliko do (menšinové) části výroku napadeného rozhodnutí a toliko do (menšinové) části výroků jím potvrzených dodatečných platebních výměrů není dle žalovaného nezbytné v soudním řízení správním odstranit napadené rozhodnutí jako celek, ale naopak je na místě přistoupit ke kasaci napadeného rozhodnutí toliko v rozsahu, v němž tímto byly potvrzeny výroky dodatečných platebních výměrů (a zamítnuta žalobcem podaná odvolání) v části, v níž byla ve vztahu k doměření dani žalobci stanovena povinnost zaplatit penále, a dále ke kasaci dodatečných platebních výměrů, v části jejich výroků, v níž byla ve vztahu k doměření dani žalobci stanovena povinnost zaplatit penále; ve zbytku je pak na místě podanou žalobu zamítnout, a tím ponechat v právní moci napadené rozhodnutí a jím potvrzené dodatečné platební výměry v rozsahu, v němž jimi byla žalobci za příslušná zdaňovací období doměřena vlastní daň. Tomuto postupu pak dle žalovaného nebrání ani skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí je formálně koncipován coby výrok potvrzující dodatečné platební výměry jako celek, když s ohledem na konkrétní formulaci potvrzovaných výroků dodatečných platebních výměrů a dále s ohledem na oddělitelnost skutkového a právního posouzení ve věci vlastního doměření daně a ve věci penále se rovněž v tomto případě materiálně jedná o výrok dělitelný (obsahující materiálně samostatná rozhodnutí o doměření daně a o předsání penále).

24. Žalovaný s ohledem na vše shora uvedené navrhl, aby soud vydal následující rozsudek:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č.j. 27765/18/5200-10423-705778, se ruší v rozsahu, v němž byl tímto rozhodnutím potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465576/17/2401-50522-404863, v části výroku, která zní: „*Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20% z částky doměřené daně tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁTPĚT Kč.*“, a v části výroku, která zní: „*,vč. zákonného penále podle § 251 odst. 1 daňového řádu,*“, a v rozsahu, v němž byl tímto rozhodnutím potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465693/17/2401-50522-404863, v části výroku, která zní: „*Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20% z částky doměřené daně tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁTPĚT Kč.*“, a v části výroku, která zní: „*,vč. zákonného penále podle § 251 odst. 1 daňového řádu,*“.

II. Dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465576/17/2401-50522-404863, se ruší v části výroku, která zní: „*Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20% z částky doměřené daně tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁTPĚT Kč.*“, a v části výroku, která zní: „*,vč. zákonného penále podle § 251 odst. 1 daňového řádu,*“.

III. Dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 11. 4. 2017, č.j. 465693/17/2401-50522-404863, se ruší v části výroku, která zní: „*Současně vzniká výše uvedenému daňovému subjektu zákonná povinnost uhradit penále podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 20% z částky doměřené daně tj. 2 985.00 Kč, slovy DVATISÍCEDEVĚTSETOSMDESÁTPĚT Kč.*“, a v části výroku, která zní: „*vč. zákonného penále podle § 251 odst. 1 daňového řádu,*“.

IV. Ve zbytku se žaloba zamítá.

VIII.

Posouzení věci soudem

25. Vzhledem k tomu, že po zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 10 Afs 333/2020 žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce dodatečně též udělil souhlas s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
26. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.
27. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*
28. Žaloby jsou částečně důvodné.
29. Žalobce v prvé řadě namítal, že prvoinstanční orgán pochybil, když zahájil daňovou kontrolu, aniž by žalobce nejprve vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Při posouzení důvodnosti této námítky vycházel soud ze skutečnosti, že Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku sp.zn. 10 Afs 333/2020 uvedl, že „*výhrady, které NSS v právě cit. rozsudku (= rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 374/2019, pozn.) adresoval krajskému soudu, platí i v nynějším případě. NSS odkazuje krajský soud též na tzv. obiter dictum v rozsudku 2 Afs 374/2019, bod 25*“. V uvedeném bodě rozsudku sp.zn. 2 Afs 374/2019 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*žalobce měl být správcem daně vyzván k podání dodatečného daňového přiznání na silniční daň, neboť vše, co pro její stanovení musel správce daně vědět, plynulo již ze skutečností mu známých či přinejmenším lehce ověřitelných. Kdyby přitom byl žalobce k podání dodatečného daňového přiznání řádně vyzván a na základě toho dotvrdil svou daňovou povinnost, nebyl by následně zatížen povinností platit platebním výměrem stanovené penále*“. S ohledem na právě uvedené zdejší soud dospěl k závěru, že správce daně disponoval natolik silnými poznatky, z nichž bylo možné vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, měl tedy přistoupit k učinění výzvy ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu. V nyní projednávané věci však tímto způsobem nepostupoval a zatížil tak řízení procesní vadou, která měla dopad do právního postavení žalobce – jak výstižně uvedl kasační soud, pokud by žalobce byl řádně vyzván a dotvrdil svou daňovou povinnost, nemusel by platit penále, které mu bylo stanoveno prvoinstančním rozhodnutím.
30. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že vozidlo registrační značky X ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona o dani silniční v rozhodném znění není předmětem daně silniční, neboť se jedná o přípojně vozidlo k traktoru. Tento závěr opírá žalobce o skutečnost, že „*vozidlo*

podle skutečného stavu odpovídá charakteristice přípojného vozidla za traktor a tudíž nemůže být podrobena dani“. Právě citované východisko je však podle názoru soudu mylné. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že daň silniční je založena na formálním stavu zápisu ve veřejném rejstříku – registru silničních vozidel – právě vyřčené je přitom v plném souladu s konstantní judikaturou kasačního soudu. Například v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č.j. 1 Afs 54/2012-40, Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*krajský soud ve svém rozhodnutí vyšel z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel, neboť správnost tohoto stěžovateli známého formálního stavu nebyla v daňovém ani soudním řízení zpochybněna. Takový postup ovšem nelze označit za přepjatý formalismus. Silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel.*“.

31. V nyní projednávané věci z registru silničních vozidel vyplývá, že vozidlo je vedeno pod kategorií O3, druh vozidla přívěs nákladní sklápěčkový, což žalobce nijak nezpochybňuje. Označením „O3“ se rozumí „*přípojná vozidla, jejichž největší přípustná hmotnost převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 10 000 kg*“ [příloha k zákonu č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (...), ve znění účinném do 31. 12. 2014], resp. „*vozidla kategorie O s maximální hmotností převyšující 3,5 tuny, ale nepřevyšující 10 tun*“, když vozidla kategorie „O“ jsou „*přípojná vozidla konstruovaná a vyrobená pro dopravu nákladů nebo osob i pro ubytování osob*“ (příloha 2 k vyhlášce č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích). Dle technického průkazu k předmětnému vozidlu se pak jedná o sklápěcí přívěs o dvou nápravách a největší povolené hmotnosti 8 tun.
32. Podle § 2 odst. 1 zákona o dani silniční v rozhodném znění *předmětem daně silniční jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“) a) registrovaná v České republice, b) provozovaná v České republice a c) používaná 1. poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo 2. poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů.*
Podle § 2 odst. 3 téhož zákona *předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.*
Podle § 2 odst. 4 téhož zákona *předmětem daně nejsou a) speciální pásové automobily a ostatní vozidla podle zvláštního právního předpisu, jakož i zemědělské a lesnické traktory a jejich přípojná vozidla a další zvláštní vozidla podle zvláštního právního předpisu, b) vozidla, kterým byla přidělena zvláštní registrační značka.*
33. Přívěs žalobce je předmětem daně silniční jak z titulu toho, že jde o vozidlo používané žalobcem k činnosti, ze které mu plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů, tak i na základě toho, že se jedná o vozidlo s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určené výlučně k přepravě nákladů (§ 2 odst. 1 a odst. 3 zákona o dani silniční v rozhodném znění).
34. Důvodnou soud neshledal třetí žalobní námitku, že správce daně pochybil, když nepřistoupil ke snížení daně podle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, neboť žalobce nevyužívá přívěs k podnikatelské činnosti po celé zdaňovací období.
35. Podle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční v rozhodném znění *bez ohledu na datum první*

registrace se sazba daně podle odstavce 2 snižuje o 100 % u nákladních automobilů včetně tabačů, nákladních přívěsů a nákladních návěsů s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a méně než 12 tun, pokud

a) jsou tato vozidla používána veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob pouze k činnosti, z níž plynoucí příjmy nejsou předmětem daně z příjmů,

b) jsou tato vozidla používána fyzickou osobou pouze k činnosti, ze které nebo v přímé souvislosti se kterou neplynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů, nebo

c) se jedná o výcviková vozidla podle právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, která nejsou používána k činnosti, z níž 1. plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů právnických osob, nebo 2. plynou příjmy ze samostatné činnosti.

36. Odpověď na posouzení této sporné otázky je obsažena ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 10 Afs 333/2020, v němž kasační soud s podrobnou argumentací, na niž zdejší soud pro stručnost odkazuje, uzavřel, že „sporné vozidlo rozhodně nespadá pod osvobození od silniční daně dle § 6 odst. 9 písm. a) a c), jelikož žalobce není veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob a sporný přívěs není ani výcvikovým vozidlem podle právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Nelze jej však podřadit ani pod dobrodiní osvobození v režimu § 6 odst. 9 písm. b), který v hrubých obrysech kopíruje logiku předcházejícího znění tohoto ustanovení (k tomu viz mj. závěry rozsudku 2 Afs 374/2019, body 19 až 22). Nové znění § 6 odst. 9 zákona o dani silniční žalobci tudíž nijak nepomohlo. Ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů žalobce do konce roku 2013 podnikal, jelikož měl příjmy ze zemědělské výroby. Od 1. 1. 2014 fakticky sice podnikal, ale nové znění § 7 zákona o daních z příjmů označilo jeho příjmy z podnikání jako příjmy ze samostatné činnosti, konkrétně ze zemědělské výroby. Sklápečkový přívěs registrační značky KVA 1675 nemohl být osvobozen od silniční daně, jelikož jej žalobce nepoužíval pouze k činnosti, ze které nebo v přímé souvislosti se kterou mu neplynuly příjmy ze samostatné činnosti (což je patrné již z rozsudku 2 Afs 374/2019, bod 23). To koresponduje se snížením sazby silniční daně dle § 6 odst. 5 zákona o dani silniční, kterého se žalobce také domáhal (viz bod [8] shora). Sám žalobce deklaroval, že vozidlo používá ke svozu rostlinné hmoty, byť jen po určité krátkou část roku (to dokládá mj. tím, že přívěs stál ve vzrostlé trávě bez pohybu, např. jízdou vytlačených kolejí). Takové využití nákladního přívěsu je samozřejmě u zemědělce logické. NSS se tedy ve výsledku shoduje s rozsudkem 2 Afs 374/2019. Žalobce nemohl být od daně osvobozen dle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, jelikož přívěs užíval k samostatné činnosti dle § 7 zákona o daních z příjmů, tzn. podnikání.“

37. S ohledem na výše uvedené je patrné, že správce daně v namítaném směru nepochybil. Dobrodiní osvobození od silniční daně, resp. snížení sazby této daně o 100 %, ve smyslu § 6 odst. 9 zákona o dani silniční v rozhodném znění na předmětné vozidlo nedopadalo, neboť žalobce jej nepoužíval pouze k činnosti, ze které nebo v přímé souvislosti se kterou mu neplynuly příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů

IX.

Rozhodnutí soudu

38. Vzhledem k tomu, že žaloby byly částečně důvodné, soud zrušil části napadeného

rozhodnutí pro vadu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Jelikož má vada řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v částech, v nichž byly potvrzeny výroky prvoinstančních rozhodnutí, jimiž byla předsána penále, soud napadené rozhodnutí zrušil pouze v těchto rozsazích. S ohledem na zrušení částí napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve zbytku soud žaloby zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

X.

Odůvodnění neprovedení důkazů

39. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalob.

XI.

Náklady řízení

40. Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. má žalobce právo na náhradu nákladů řízení. Soud přiznal žalobci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení v plné výši, když shledal, že žaloby směřovaly proti formálně jedinému rozhodnutí, které musel žalobce napadnout jako celek.
41. Jako účelně vynaložený náklad řízení byla přiznána odměna daňového poradce za čtyři úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika žalobce a účast na jednání soudu dne 13. 7. 2020, tj. podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem 12 400 Kč (4 x 3 100 Kč).
42. K tomu byla připočtena náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito čtyřmi úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč za úkon, celkem tedy 1 200 Kč, a náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu za cestu vozidlem BMW X5, reg. zn. X, ze Sokolova do Plzně a zpět za účelem jednání před soudem dne 13. 7. 2020. Ve smyslu vyhlášky č. 358/2019 Sb. činí základní náhrada za používání osobního vozidla 722,40 Kč (tj. 172 km x 4,20 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu (motorovou naftu) po zaokrouhlení 475,90 Kč (tj. 8,7 l/100 km x 31,80 Kč/l x 1,72), celkem tedy po zaokrouhlení 1 198,30 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou ze Sokolova do Plzně a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce šesti půlhodin činí 600 Kč. Soud dále připočetl částku daně z přidané hodnoty, kterou je daňový poradce povinen z odměny a z náhrad odvést, po zaokrouhlení ve výši 3 233,60 Kč a zaplacené soudní poplatky za podané žaloby ve výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč).
43. Celková výše účelně vynaložených nákladů řízení žalobcem v tomto řízení tedy po zaokrouhlení činí 24 632 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení v této výši, a to ve lhůtě, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na možnost platbu realizovat.
44. Soud nemohl přiznat náhradu nákladů odkazem na § 12 odst. 3 advokátního tarifu, neboť samostatnými žalobami bylo napadeno pouze jedno napadené rozhodnutí, tudíž nepřichází

v úvahu sčítání tarifních hodnot spojených věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. června 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu